

MINISTERSTVO VNITRA
odbor legislativy a koordinace předpisů
náměstí Hrdinů 1634/3
140 21 Praha 4

Č. j. MV-152385-2/LG-2025

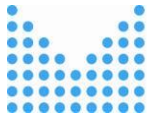
Praha 14. října 2025

Stanovisko k dotazům ohledně odevzdání věci orgánem činným v trestním řízení

Odbor legislativy a koordinace předpisů Ministerstva vnitra obdržel Vaše dotazy ze dne 21. 9. 2025 k problémům souvisejícím s odevzdáním věci orgánem činným v trestním řízení podle § 159a odst. 1 písm. a) zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, příslušnému orgánu k projednání přestupku.

První dotaz se vztahuje k posuzování běhu promlčecí doby v případě pokračujícího přestupku. Podle § 32 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), *se do promlčecí doby nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení.* Podle § 158 odst. 3 trestního řádu *sepiše policejní orgán o zahájení úkonů trestního řízení k objasnění a prověření skutečností důvodně nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin, neprodleně záznam, ve kterém uvede skutkové okolnosti, pro které řízení zahajuje, a způsob, jakým se o nich dověděl.* Od sepsání záznamu o zahájení úkonů trestního řízení (nikoliv až od případného zahájení trestního stíhání) je vedeno trestní řízení ve smyslu § 12 odst. 11 trestního řádu (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 2. 2009, sp. zn. 8 Tdo 157/2009). Podle odstavce 12 téhož paragrafu dále platí, *že pokračuje-li obviněný v jednání, pro které je stíhán, i po sdělení obvinění, posuzuje se takové jednání od tohoto úkonu jako nový skutek.* Teprve po sdělení obvinění, resp. zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 trestního řádu, by se v daném případě jednalo o nový pokračující trestný čin.

Podle § 7 zákona o odpovědnosti za přestupky se *pokračováním v přestupku rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem*

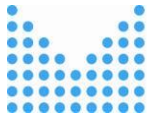
naplňují skutkovou podstatu stejného přestupku, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení, blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku. Pokračování v přestupku představuje z hmotněprávního i procesního hlediska jediný skutek a jediný přestupek.¹ Zákon o odpovědnosti za přestupky neobsahuje konstrukci podobnou úpravě v § 12 odst. 13 trestního řádu, podle které *je skutkem podle tohoto zákona též dílčí útok pokračujícího trestného činu, není-li výslovně stanoveno jinak.* Dílčí útok pokračujícího přestupku není skutkem, a to ani z procesního hlediska. Podle § 31 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky počíná *promlčecí doba běžet u pokračujícího přestupku dnem následujícím po dni, kdy došlo k poslednímu dílčímu útoku.* V této souvislosti není podle našeho názoru rozhodné, že ve spisu vedeném orgánem činným v trestním řízení jsou evidovány některé dílčí útoky pokračujícího jednání, které však nejsou uvedeny přímo v záznamu o zahájení úkonů trestního řízení (tj. nebylo konkrétně ve vztahu k nim zvlášť zahájeno trestní řízení).

Z hlediska přestupkového práva je podstatné, zda byly zmíněné útoky v řízení o přestupku prokázány, zda je lze kvalifikovat jako dílčí útoky téhož pokračujícího přestupku jako jediného skutku, resp. zda jsou zmíněné útoky součástí téhož jediného protiprávního jednání, které bylo předmětem trestního i přestupkového řízení. Počátek běhu promlčecí doby se pak odvíjí od posledního dílčího útoku, přičemž po dobu trestního řízení o tomtéž skutku promlčecí doba neběží. Pro úplnost je vhodné doplnit, že záznam o zahájení úkonů trestního řízení ani nemusí obsahovat podrobný popis skutku, v daném ohledu postačuje uvedení *skutkových okolností, pro které se trestní řízení zahajuje* (§ 158 odst. 3 věta první trestního řádu). K zachování totožnosti skutku, který je předmětem trestního a přestupkového řízení, přitom podle judikatury postačuje „*shoda mezi podstatnými skutkovými okolnostmi*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 4 As 45/2007 – 139). Za „*dobu trestního řízení*“, po kterou promlčecí doba neběží, je nutno považovat dobu od sepsání záznamu o zahájení úkonů trestního řízení do odevzdání věci příslušnému orgánu k projednání přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2007, č. j. 1 As 17/2007 – 73).

Druhý dotaz se týká odevzdání věci v souvislosti s uplatněním zásady subsidiarity trestní represe podle § 12 odst. 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“). Domníváme se, že předmětný dotaz se týká primárně posuzování postupů orgánů činných v trestním řízení, nikoliv výkladu přestupkového práva.

Jsme si současně vědomi, že na problematiku výkladu a aplikace zásady subsidiarity trestní represe existují různé právní názory. Vnímáme též Vaši argumentaci ohledně formálního pojetí trestného činu, resp. absence materiálního

¹ Bohadlo, David, Brož, Jan, Kadečka, Stanislav, Průcha, Petr, Rigel, Filip, Šťastný, Vít. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2018. K § 7, str. 58 (autor část F. Rigel).

znaku v zákonné definici trestného činu. Trestní kolegium Nejvyššího soudu nicméně ve stanovisku ze dne 30. 1. 2013, sp. zn. Tpjn 301/2012 dospělo k závěru, že „[ú]vaha o tom, zda jde o čin, který s ohledem na zásadu subsidiarity trestní represe není trestným činem z důvodu nedostatečné společenské škodlivosti případu, se uplatní za předpokladu, že posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty“.

Z pohledu správního orgánu je přitom určující, že podmínkou odevzdání věci podle § 159a odst. 1 písm. a) trestního řádu je skutečnost, že ve věci nejde o podezření z trestného činu (srov. dikci „*Nejde-li ve věci o podezření z trestného činu*“). Správní orgán je tímto závěrem vázán. Nemůže si sám učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin – srov. § 57 odst. 1 písm. c) a § 57 odst. 3 správního řádu. Nemůže tedy zmíněné posouzení věci orgánem činným v trestním řízení „překvalifikovat“ v tom smyslu, že ve skutečnosti o trestný čin šlo (např. prostřednictvím zpochybnění výkladu Nejvyššího soudu ve výše citovaném stanovisku, popř. na základě úvahy, že v konkrétním případě nešlo o situaci popsanou ve stanovisku, kdy *posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídal běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty*). Otázka, zda je naplněn jeden z pojmových znaků přestupku spočívající v tom, že nejde o trestný čin (§ 5 zákona o odpovědnosti za přestupky), je tudíž v posuzovaném případě pro správní orgán závazně vyřešena. Tím samozřejmě ještě není předurčen závěr, že ve věci jsou naplněny i všechny *další* podmínky pro uplatnění odpovědnosti za přestupek. Tyto další podmínky zkoumá správní orgán v rámci své působnosti samostatně a nezávisle na případném právním posouzení věci orgánem činným v trestním řízení.

Závěrem upozorňujeme, že výše uvedené stanovisko je pouze naším právním názorem; Ministerstvo vnitra není oprávněno k závaznému výkladu právních předpisů.

Mgr. Klára Štěpánková
ředitelka odboru

vyřizuje: Mgr. Jiří Totín
e-mail: jiri.totin@mv.gov.cz